

Π-1460 Α.Κ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ Γ. ΦΡΕΜΕΝΤΙΤΗ
Δικαστική Επιμελήτρια Εφετείου Πατρών
Αντινόμου 24 - τ.κ. 263 34 - Πάτρα
Α.Φ.Μ. 078217181 - Δ.Ο.Υ. Γ. ΠΑΤΡΩΝ
ΤΗΛ. 6944 823 615
e-mail: afrementiti@yahoo.gr

ΕΠΙΔΟΘΗΚΕ ΝΟΜΙΜΑ
στην Πάτρα στις 9/6/2020
σήμερα Τρίτη και ώρα 9:45 π.μ.
Η Δικαστική Επιμελήτρια

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΔΥΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
ΝΟΜΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

Αριθμ. Πρωτ.: 137292/293
ΕΛΗΦΘΗ ΤΗΝ: 9-6-2020

Αριθμός απόφασης 146/ 2019

ΤΟ ΤΡΙΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΠΑΤΡΩΝ

Αποτελούμενο από τους Δικαστές Γεώργιο Οικονόμου, Πρόεδρο Εφετών, Μαρία Παπαδοπούλου, Εφέτη και Παναγιώτη Κατσικερό, Εφέτη – Εισηγητή και την Γραμματέα Αφροδίτη Γεωργίου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του στις 4-4-2019, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

των εκκαλούντων [1] Σαράντη Καρακάση του Ανδρέου και της Ευαγγελίας και [2] Χαρίκλειας συζ. Σαράντη Καρακάση, το γένος Πέτρου και Γεωργίας Κόττα, κατοίκων Πατρών (οδός Παύλου Νιρβάνα αρ. 24), που παραστάθηκαν μετά του πληρεξούσιου δικηγόρου τους, Βασιλείου Παπανικολάου

των εφεσίβλητων [1] νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου (ν.π.δ.δ.) με την επωνυμία «Περιφέρεια Δυτικής Ελλάδας», εδρεύοντος στην Πάτρα και νομίμως εκπροσωπούμενου (ως καθολικού διαδόχου του καταργηθέντος ν.π.δ.δ. με την επωνυμία «Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Αχαΐας»), που παραστάθηκε, με δήλωση στα πρακτικά, διά του πληρεξούσιου δικηγόρου του, Αριστείδη Καρύδη, [2] νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου (ν.π.δ.δ.) με την επωνυμία «Δήμος Ερυμάνθου», εδρεύοντος στην Χαλανδρίτσα Αχαΐας και νομίμως εκπροσωπούμενου από το Δήμαρχο αυτού (ως καθολικού διαδόχου του καταργηθέντος ν.π.δ.δ. με την επωνυμία «Κοινότητα Καλεντζίου»), που παραστάθηκε, με δήλωση στα πρακτικά, διά της πληρεξούσιας δικηγόρου του, Παναγιώτας Σίδηρη και [3] Ηλία Μπαλασόπουλου, κατοίκου Πατρών (οδός Μητρ.

Δέρκων αρ. 16), που δεν παραστάθηκε, ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο.

Οι αρχικώς ενάγοντες και ήδη εκκαλούντες άσκησαν την από 11-2-2010 (αρ. κατάθεσης 845/25-2-2010) αγωγή τους ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πατρών, το οποίο, με την υπ. αρ. 57/2012 απόφασή του, κήρυξε εαυτό καθ' ύλην αναρμόδιο και παρέπεμψε την υπόθεση στο καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο Πολυμελές Πρωτοδικείο Πατρών.

Με την από 16-3-2012 (αρ. κατάθεσης 962/16-3-2012) κλήση των εναγόντων η αγωγή εισήχθη προς συζήτηση στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Πατρών, το οποίο εξέδωσε την υπ. αρ. 100/2015 οριστική απόφασή του, με την οποία απέρριψε την αγωγή.

Την απόφαση αυτή προσβάλλουν οι αρχικώς ενάγοντες και ήδη εκκαλούντες, με την από 13-12-2017 (αρ. κατάθεσης 429/15-12-2017) έφεσή τους ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, που προσδιορίστηκε για την παρούσα δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο.

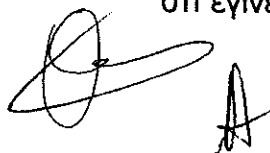
Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των παριστάμενων διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στις προτάσεις τους.

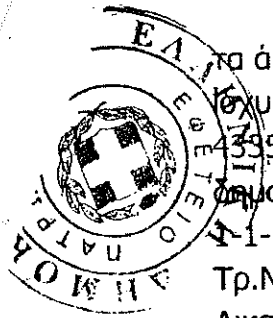
ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από την υπ. αρ. 11896/28-12-2017 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του Εφετείου Πατρών Αναστασίας Φρεμεντίτη, που προσκομίζουν και επικαλούνται οι εκκαλούντες, αποδεικνύεται ότι επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα στον τρίτο εφεσίβλητο, κατ' άρθρα 122 παρ. 1, 123, 124 παρ. 1, 130 παρ. 1 και 498 παρ. 1 – 2 Κ.Πολ.Δ., ακριβές αντίγραφο της υπό κρίση έφεσης, με πράξη ορισμού της παρούσας δικάσιμου και κλήση προς συζήτηση. Έλαβε έτσι γνώση ο τρίτος εφεσίβλητος για την παρούσα δικάσιμο, κατά την οποία, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε νόμιμα στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου από τη σειρά του οικείου πινακίου, ο τρίτος εφεσίβλητος δεν εμφανίσθηκε, ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, επομένως, πρέπει να δικαστεί ερήμην, πλην όμως, παρά την ερημοδικία του ως προς την έφεση, η διαδικασία προχωρεί σαν να ήταν και αυτός παρών (άρθρο 524 παρ. 4 εδ. α' Κ.Πολ.Δ.).

Η κρινόμενη έφεση κατά της υπ. αρ. 100/2015 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Πατρών (τακτικής διαδικασίας) ασκήθηκε νομότυπα με την καταβολή του προβλεπόμενου από το άρθρο 495 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ. παραβόλου και εμπρόθεσμα, ήτοι με κατάθεση της στη γραμματεία του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου εντός τριετίας από τη δημοσίευση της εκκαλουμένης απόφασης (καθώς δεν προκύπτει, από τα προσκομιζόμενα εκ μέρους των διαδίκων έγγραφα, ότι έγινε επίδοση της εκκαλουμένης απόφασης στους εκκαλούντες), σύμφωνα με

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

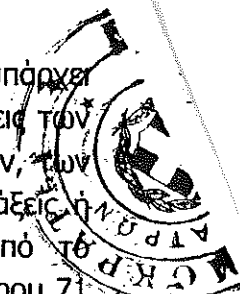

τα άρθρα 495 παρ. 1 – 2, 499 και 518 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ. (όπως η τελευταία διάταξη ίσχυε πριν την τροποποίησή της από 1-1-2016 με το άρθρο ένατο παρ. 2 Ν. 4335/2015, δεδομένου ότι, για αποφάσεις όπως η εκκαλουμένη, που δημοσιεύθηκαν πριν την 1-1-2016 χωρίς να επιδοθούν, εξακολουθεί και μετά την 1-1-2016 να ισχύει η τριετής προθεσμία άσκησης έφεσης : βλ. Ολ.Α.Π. 10/2018, Τρ.Νομ.Πλ. ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, η έφεση εισάγεται αρμοδίως στο παρόν Δικαστήριο (άρθρο 19 Κ.Πολ.Δ.), κατά την τακτική διαδικασία (άρθρο 524 παρ. 1 εδ. α' Κ.Πολ.Δ.), επομένως πρέπει να γίνει τυπικώς δεκτή και να ερευνηθεί το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ.).

Σύμφωνα με το άρθρο 1 Κ.Πολ.Δ. «στη δικαιοδοσία των τακτικών πολιτικών δικαστηρίων ανήκουν : α) οι διαφορές του ιδιωτικού δικαίου, εφόσον ο νόμος δεν τις έχει υπαγάγει σε άλλα δικαστήρια, β) οι υποθέσεις εκούσιας δικαιοδοσίας που ο νόμος έχει υπαγάγει σε αυτά, γ) οι υποθέσεις δημοσίου δικαίου που ο νόμος έχει υπαγάγει σε αυτά», κατά δε το άρθρο 2 Κ.Πολ.Δ. «τα πολιτικά δικαστήρια απαγορεύεται να επεμβαίνουν σε διοικητικές διαφορές ή υποθέσεις που υπάγονται σε διοικητικά δικαστήρια ή αρχές, όπως επίσης απαγορεύεται τα διοικητικά δικαστήρια ή αρχές να επεμβαίνουν σε διαφορές ή υποθέσεις του ιδιωτικού δικαίου και επιτρέπεται μόνο η εξέταση των ζητημάτων που ανακύπτουν παρεμπιπτόντως». Περαιτέρω, με το άρθρο 94 παρ. 1 του Συντάγματος ορίζεται ότι «στο Συμβούλιο της Επικρατείας και τα τακτικά διοικητικά δικαστήρια υπάγονται οι διοικητικές διαφορές, όπως νόμος ορίζει, με την επιφύλαξη των αρμοδιοτήτων του Ελεγκτικού Συνεδρίου», ειδικότερα δε οι διατάξεις του άρθρου 1 παρ. 1 και 2 στοιχ. η' Ν. 1406/1983 προβλέπουν ότι : «1. Υπάγονται στη δικαιοδοσία των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων όλες οι διοικητικές διαφορές ουσίας που δεν έχουν μέχρι σήμερα υπαχθεί σ' αυτή. 2. Στις διαφορές αυτές περιλαμβάνονται ιδίως αυτές που αναφέρονται κατά την εφαρμογή της νομοθεσίας που αφορά : ... η) την ευθύνη του Δημοσίου, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου προς αποζημίωση, σύμφωνα με τα άρθρα 105 και 106 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα», το δε άρθρο 2 Ν. 2717/1999 (Κώδικας Διοικητικής Δικονομίας) προβλέπει ότι «η εκδίκαση των διοικητικών διαφορών ουσίας ανήκει στα τακτικά διοικητικά δικαστήρια, εκτός εκείνων που η εκδίκασή τους έχει ανατεθεί, με ειδική διάταξη νόμου, σε άλλα διοικητικά δικαστήρια». Σύμφωνα με το άρθρο 914 Α.Κ. «όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει», ενώ ο Εισαγωγικός Νόμος του Αστικού Κώδικα (Εισ.Ν.Α.Κ.) ορίζει με το άρθρο 104 ότι «για πράξεις και παραλείψεις των οργάνων του Δημοσίου, που ανάγονται σε έννομες σχέσεις του ιδιωτικού δικαίου ή σχετικές με την ιδιωτική του περιουσία, το Δημόσιο ευθύνεται κατά τις διατάξεις του Αστικού Κώδικα για τα νομικά πρόσωπα», με το άρθρο 105 εδ. α' ότι «για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του Δημοσίου κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί, το Δημόσιο ενέχεται σε αποζημίωση,

εκτός εάν η πράξη ή η παράλειψη έγινε κατά παράβαση διάταξης, που υπάρχει για χάρη του γενικού συμφέροντος» και με το άρθρο 106 ότι «οι διατάξεις των δύο προηγούμενων άρθρων εφαρμόζονται και για την ευθύνη των δήμων, των κοινοτήτων ή των άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου από πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων που βρίσκονται στην υπηρεσία τους». Από το περιεχόμενο των διατάξεων αυτών, σε συνδυασμό με τη διάταξη του άρθρου 71 Α.Κ. προκύπτει ότι, μπορεί μεν να δημιουργηθεί ευθύνη του Δημοσίου ή των δήμων, κοινοτήτων ή άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου προς αποζημίωση κατά τα άρθρα 105 και 106 Εισ.Ν.Α.Κ. και από υλική πράξη οργάνου αυτών, κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του, και συνεπώς να δημιουργηθεί εντεύθεν διοικητική διαφορά υπαγόμενη στη δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων, μόνον όμως όταν η πράξη αυτή ενέχει άσκηση δημόσιας εξουσίας είτε γιατί εντάσσεται σε έννομη σχέση του δημοσίου δικαίου μεταξύ κράτους και πολίτη, την οποία πραγματώνει ή επ' ευκαιρία της οποίας τελείται, είτε γιατί συνιστά καθεαυτή δραστηριότητα που αναπτύσσεται υπό καθεστώς νομοθετικής υπεροχής έναντι των πολιτών που αρμόζει αποκλειστικά στο κράτος ή στα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου ως φορείς δημόσιας εξουσίας. Συνεπώς, κάθε αγωγή αποζημίωσης κατά του Δημοσίου, των δήμων, των κοινοτήτων και των άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου και για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων τους, όπως είναι και οι υλικές ενέργειες οι οποίες τελέστηκαν σε συνάρτηση προς την οργάνωση και τη λειτουργία της δημόσιας ή δημοτικής ή κοινοτικής υπηρεσίας, αντίστοιχα, ή εξαιτίας τους και δεν συνδέονται με την ιδιωτική διαχείριση της περιουσίας του Δημοσίου, των δήμων κλπ., ούτε οφείλονται σε προσωπικό πταίσμα οργάνου, που ενήργησε εκτός του κύκλου των υπηρεσιακών καθηκόντων του, υπάγεται στη δικαιοδοσία των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων, ως αφορώσα διοικητική διαφορά ουσίας. Αντίθετα, αν η υλική πράξη δεν συνδέεται αιτιωδώς με έννομη σχέση του δημοσίου δικαίου μεταξύ κράτους και πολίτη, ούτε καλύπτεται καθεαυτή από εξαιρετική νομοθετική ρύθμιση, δημιουργική σχέση υπεροχής έναντι των πολιτών, τότε η πηγάζουσα από αυτή ευθύνη του δημοσίου προς αποζημίωση θεμελιώνεται αναγκαίως στις διατάξεις ιδιωτικού δικαίου και, συνεπώς, η ανακύπτουσα διαφορά είναι ιδιωτική (Α.Ε.Δ. 5/1995, ΕΛΛΔνη 1996, σ. 562 – Ολ.Α.Π. 15/1993, ΕΛΛΔνη 1994, σ. 335 – Α.Π. 1992/2017 – ΑΠ 1395/2009 – ΑΠ 503/2009).

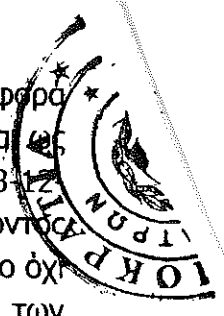
Με την από 11-2-2010 και υπ. αρ. κατάθεσης 845/25-2-2010 αγωγή τους ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πατρών, οι αρχικώς ενάγοντες και ήδη εκκαλούντες ζητούν α) να αναγνωρισθούν συγκύριοι, έκαστος ενάγων κατά ποσοστό 50 % εξ' αδιαιρέτου, επί ακινήτου έκτασης 4.102,50 τ.μ., εκτός οικισμού, άρτιου και οικοδομήσιμου (περιγραφόμενου αναλυτικώς στην αγωγή κατά θέση και όρια), που απέκτησαν με μεταβίβαση κυριότητας, δια πωλητηρίου συμβολαίου που μεταγράφηκε, επικουρικώς δε με τακτική, άλλως έκτακτη χρησικτησία, συνυπολογίζοντας το δικό τους χρόνο νομής σε εκείνον των

ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΕ
ΕΙΣΗΓ.

δικαιοπαρόχων τους, β) να υποχρεωθούν να τους αποδώσουν οι εναγόμενοι τη νομή τμήματος του ανωτέρω ακινήτου, εμβαδού 900 τ.μ. (περιγραφόμενου ειδικότερα στην αγωγή κατά θέση και όρια), που κατέλαβαν το έτος 2005 με εκσκαφή 2.347 κ.μ. χωμάτων και διέλευση από το μέσον του ακινήτου της επαρχιακής οδού Ερυμάνθειας - Καλεντζίου, έργο που αποφασίσθηκε, δημοπρατήθηκε και επιβλέφθηκε από τον κύριο αυτού, πρώτο εναγόμενο, ν.π.δ.δ. «Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Αχαΐας» (ήδη καταργηθέν, του οποίου καθολικός διάδοχος είναι το πρώτο εφεσίβλητο ν.π.δ.δ. «Περιφέρεια Δυτικής Ελλάδας»), κατασκευάστηκε με παρότρυνση, εποπτεία και επ' ωφελεία του δεύτερου εναγόμενου, ν.π.δ.δ. «Κοινότητα Καλεντζίου» (ήδη καταργηθέν, του οποίου καθολικός διάδοχος είναι το δεύτερο εφεσίβλητο, ν.π.δ.δ. «Δήμος Ερυμάνθου») και εκτελέστηκε με εντολή των ανωτέρω εναγόμενων από τον τρίτο εναγόμενο ως εργολάβο, πλην όμως εν γνώσει τους παρανόμως, ήτοι χωρίς να έχουν λάβει χώρα, είτε απαλλοτρίωση του καταληφθέντος τμήματος ακινήτου, είτε ανταλλαγή αυτού, με συμβολαιογραφικό έγγραφο και μεταγραφή, με όμορη έκταση ίσου εμβαδού ιδιοκτησίας της Κοινότητας Καλεντζίου, όπως είχε συμφωνηθεί προφορικά μεταξύ του τότε προέδρου αυτής, Αθανάσιου Ανδρικόπουλου και των εναγόντων, γ) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να άρουν τη προσβολή του δικαιώματος κυριότητας των εναγόντων επί του υπολοίπου ακινήτου τους (που έχει αχρηστευθεί, λόγω των εκσκαφών και της διχοτόμησής του από την επαρχιακή οδό σε δύο τμήματα, με υψομετρικές διαφορές 1 - 6 μέτρα από το οδόστρωμα), με επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση, επιχωματώνοντας το καταληφθέν τμήμα ακινήτου μέχρι το ύψος των πρανών της επαρχιακής οδού, άλλως να επιτραπεί τούτο στους ενάγοντες με δαπάνες των εναγόμενων, οι οποίοι στην περίπτωση αυτή πρέπει να υποχρεωθούν, έκαστος τούτων ευθυνόμενος εις ολόκληρον, να τους καταβάλουν, για δαπάνη εκσκαφής, μεταφοράς και απόθεσης στις αρχικές θέσεις 2.347 κ.μ. χωμάτων, ποσό 16.429 ευρώ, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση, δ) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι, έκαστος τούτων ευθυνόμενος εις ολόκληρον, να καταβάλουν στους ενάγοντες ποσό 40.000 ευρώ, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης τους από την ανωτέρω παράνομη και υπαίτια πράξη (αδικοπραξία) των εναγόμενων και ε) να απαγορευθεί στους εναγόμενους κάθε μελλοντική προσβολή της κυριότητας και νομής τους επί του ανωτέρω ακινήτου, με απειλή, για κάθε προσβολή, χρηματικής ποινής 3.000 ευρώ και προσωπικής κράτησης 1 έτους, καθ' εκάστου νομίμου εκπροσώπου των πρώτου και δεύτερου των εναγόμενων και κατά του τρίτου εναγόμενου. Το Μονομελές Πρωτοδικείο Πατρών με την υπ. αρ. 57/2012 απόφαση του κήρυξε εαυτό καθ' ύλη αναρμόδιο και παρέπεμψε την αγωγή στο αρμόδιο Πολυμελές Πρωτοδικείο Πατρών, το οποίο με την υπ. αρ. 100/2015 οριστική απόφασή του α) όσον αφορά τους πρώτο και δεύτερο των εναγόμενων, απέρριψε την αγωγή ως

απαράδεκτη ελλείπει δικαιοδοσίας των πολιτικών δικαστηρίων και β) όσον αφορά τον τρίτο εναγόμενο, απέρριψε ως αόριστα τα α' και β' αγωγικά αιτήματα και ως μη νόμιμα τα γ', δ' και ε' αιτήματα της αγωγής. Οι ενάγοντες, με την από 13/12/2017 (αρ. κατάθεσης 429/15-12-2017) έφεση τους ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, επικαλούμενοι ως λόγους αυτής, ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο όχι ορθά ούτε νόμιμα απέρριψε i) ως απαράδεκτη, ελλείπει δικαιοδοσίας των πολιτικών δικαστηρίων, την αγωγή κατά των πρώτου και δεύτερου των εναγόμενων και ii) ως αόριστα τα α' και β' αγωγικά αιτήματα κατά του τρίτου εναγόμενου, ζητούν να εξαφανισθεί η υπ. αρ. 100/2015 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Πατρών και ακολούθως να γίνει δεκτή στο σύνολό της η αγωγή ως νομικά και ουσιαστικά βάσιμη.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

Στην διεκδικητική αγωγή κυριότητας ακινήτου του άρθρου 1094 Α.Κ., για να νομιμοποιείται παθητικά ο εναγόμενος, απαιτείται να εξακολουθεί, κατά το χρόνο άσκησης της αγωγής, να νέμεται ή κατέχει το επίδικο ακίνητο, στοιχείο που πρέπει να αναφέρεται στο δικόγραφο της αγωγής, διαφορετικά είναι αόριστη (βλ. σχετ. Γεωργιάδης σε Γεωργιάδη / Σταθόπουλου Ερμ.Α.Κ., άρθρο 1094 αρ. 12 και 13 με την εκεί παρατιθέμενη νομολογία – Γεωργιάδης, Εγχειρίδιο εμπράγματος δικαίου, εκδ. 1983, τ. Γ', σ. 363 – Παπαδόπουλος, Αγωγές εμπράγματος δικαίου, εκδ. 1989, σ. 241, 255 και 256 με την εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Εν προκειμένω, στο δικόγραφο της κρινόμενης αγωγής, όσον αφορά τον τρίτο εναγόμενο, παρατίθεται μόνον ότι αυτός, ενεργώντας κατ' εντολή των λοιπών εναγόμενων, εκτέλεσε το έργο της κατασκευής οδού σε τμήμα 900 τ.μ. του επίδικου ακινήτου, όχι όμως και ότι ο ίδιος συνεχίζει κατά το χρόνο άσκησης της αγωγής να νέμεται ή κατέχει το ανωτέρω εδαφικό τμήμα. Αντιθέτως, είναι προφανές από το ιστορικό της αγωγής, ότι ο τρίτος εναγόμενος, μετά την ολοκλήρωση του οδικού έργου εντός του έτους 2005, αποχώρησε από το επίδικο ακίνητο, ήτοι προτού ασκηθεί η αγωγή το έτος 2010, μόνον δε οι λοιποί εναγόμενοι, ως εντολείς κατασκευής της οδού και διατηρούντες σε χρήση αυτήν, είναι υπόχρεοι να αποδώσουν το καταληφθέν τμήμα 900 τ.μ. στον ενάγοντα. Επομένως, η εκκαλουμένη απόφαση, έστω και με εν μέρει διαφορετικές αιτιολογίες, που αντικαθίστανται με αυτές της παρούσας απόφασης κατ' άρθρο 534 Κ.Πολ.Δ., ορθώς και νομίμως απέρριψε ως απαράδεκτη λόγω αοριστίας την διεκδικητική αγωγή όσον αφορά τον τρίτο εναγόμενο, ο δε δεύτερος λόγος της έφεσης, με τον οποίο οι ενάγοντες – εκκαλούντες υποστηρίζουν τα αντίθετα, πρέπει να απορριφθεί ως κατ' ουσίαν αβάσιμος. Σημειωτέον ότι, η έφεση δεν προσβάλλει τα κεφάλαια της εκκαλουμένης απόφασης, με τα οποία απορρίφθηκαν τα λοιπά γ', δ' και ε' αιτήματα της αγωγής ως μη νόμιμα όσον αφορά τον τρίτο εναγόμενο, επομένως το παρόν Δικαστήριο δεν μπορεί να εκδώσει απόφαση για τα μη εκκληθέντα κεφάλαια, ούτε μετά την εξαφάνιση της πρωτόδικης απόφασης (βλ. σχετ. Α.Π. 192/1998, Ελληνική 1998, σ. 842 –

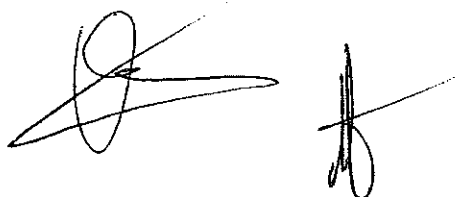
Μαργαρίτης σε Κεραμέα / Κονδύλη / Νίκα, Ερμ.Νομολ.Κ.Πολ.Δ., άρθρο 522 αρ. 13 και άρθρο 535 αρ. 1, 8).

Περαιτέρω, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην ανωτέρω μείζονα σκέψη, η αγωγή, καθ' ο μέρος στρέφεται κατά των πρώτου και δεύτερου των εναγόμενων : [i] ως προς το δ' αίτημα χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, υπάγεται στη δικαιοδοσία των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων, διότι πρόκειται για αξίωση αποζημίωσης κατ' άρθρα 105 εδ. α' και 106 Εισ.Ν.Α.Κ. από παράνομες υλικές ενέργειες οργάνων των ανωτέρω εναγόμενων ν.π.δ.δ., που τελέστηκαν σε συνάρτηση με την λειτουργία της αντίστοιχης δημόσιας και κοινοτικής υπηρεσίας και εξαιτίας αυτής και [ii] ως προς τα λοιπά αγωγικά αιτήματα, ήτοι για αναγνώριση του δικαιώματος κυριότητας επί του συνολικού ακινήτου (α' αίτημα), απόδοση της νομής του καταληφθέντος τμήματος 900 τ.μ. (β' αίτημα), άρση προσβολής της κυριότητας επί του υπολοίπου ακινήτου, με επιχωμάτωση από τους εναγόμενους, άλλως με δαπάνη αυτών από τους ενάγοντες (γ' αίτημα) και απαγόρευση κάθε μελλοντικής προσβολής της κυριότητας και νομής, με απειλή χρηματικής ποινής και προσωπικής κράτησης (ε' αίτημα), υπάγεται στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων κατ' άρθρο 1 περ. α' Κ.Πολ.Δ., επειδή πρόκειται για σωρευόμενες στο ίδιο δικόγραφο διεκδικητική αγωγή του άρθρου 1094 Α.Κ. και αρνητική αγωγή του άρθρου 1108 Α.Κ., με τις οποίες επιδιώκεται η προστασία προσβαλλόμενων, από παράνομες πράξεις οργάνων των εναγόμενων ν.π.δ.δ., δικαιωμάτων ιδιωτικού δικαίου, δηλαδή κυριότητας και νομής επί ακινήτου (άρθρα 974 και 1000 Α.Κ.), επομένως δεν εμπίπτουν στο ρυθμιστικό πεδίο των άρθρων 1 παρ. 1 και 2 στοιχ. η' Ν. 1406/1983 και 105 και 106 Εισ.Ν.Α.Κ., που αφορούν μόνον αξιώσεις αποζημίωσης από παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του Δημοσίου, Ο.Τ.Α. και ν.π.δ.δ. κατά την άσκηση της ανατεθείσας σ' αυτά δημόσιας εξουσίας (για το ότι, οι διαφορές μεταξύ Δημοσίου και ιδιώτη, που αφορούν αμφισβήτηση δικαιωμάτων κυριότητας και νομής σε ακίνητο, υπάγονται στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων, βλ Νίκας σε Κεραμέα / Κονδύλη / Νίκα, Ερμ.Νομολ.Κ.Πολ.Δ., άρθρο 1 αρ. 15 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, εμμέσως δε την Α.Π. 503/2009 [ΕΠΟΛΔ 2010, σ. 403], που απέρριψε ως αόριστες τις διεκδικητική και αρνητική αγωγές περί κυριότητας ακινήτου κατά εναγόμενου Δήμου, ενώ κατ' αντιδιαστολή έκρινε ως απαράδεκτη λόγω έλλειψης δικαιοδοσίας των πολιτικών δικαστηρίων τη σωρευόμενη αγωγή αποζημίωσης των άρθρων 105 εδ. α' και 106 Εισ.Ν.Α.Κ.). Με βάση τα προαναφερόμενα, η εκκαλουμένη απόφαση μη νομίμως (με εξαίρεση το αίτημα χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης) απέρριψε την αγωγή ως απαράδεκτη ελλείψει δικαιοδοσίας των πολιτικών δικαστηρίων όσον αφορά τους πρώτο και δεύτερο των εναγόμενων, κατά το αντίστοιχο δε μέρος του πρέπει να γίνει δεκτός ως νομικά και ουσιαστικά βάσιμος ο πρώτος λόγος της έφεσης, με τον οποίο οι ενάγοντες – εκκαλούντες υποστηρίζουν τα ίδια (αιτούμενοι να γίνει δεκτή η αγωγή κατά των πρώτου και

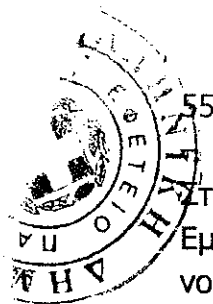
δεύτερου εναγόμενων), ενώ ακολούθως πρέπει να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη απόφαση ως προς τους ανωτέρω δύο (2) πρώτους εναγόμενους και να εξετασθεί από το παρόν Δικαστήριο το παραδεκτό, νόμω και ουσία βάσιμο της αγωγής. Και τούτο διότι, όπως συνάγεται από τις διατάξεις των άρθρων 522, 535 παρ. 1 και 536 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ., εφόσον κριθεί βάσιμος λόγος έφεσης, τότε μέσα στα όρια που καθορίζονται από αυτόν, δηλαδή ως προς τα προσβαλλόμενα κεφάλαια, εξαφανίζεται η πρωτοβάθμια απόφαση, σε περίπτωση δε που η αγωγή είχε απορριφθεί πρωτοβαθμίως ως απαράδεκτη, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο ερευνά τις προϋποθέσεις του παραδεκτού και τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα της αγωγής (βλ. σχετ. Βαθρακοκοίλης, Ερμ.Νομολ.Κ.Πολ.Δ., άρθρο 522 αρ. 8 και 10, άρθρο 535 αρ. 1, 5 και 17 – Μαργαρίτης σε Κεραμέα / Κονδύλη / Νίκα, Ερμ.Νομολ.Κ.Πολ.Δ., άρθρο 522 αρ. 3, άρθρο 535 αρ. 1 και 3, άρθρο 536 αρ. 2 και 4 – Σαμουήλ, Η έφεση, εκδ. 1993, σ. 344 – 345).

ΘΕΩΡΗΣΗ
ΕΙΣΗΓΗΣΗ

Η κρινόμενη αγωγή, καθ' ο μέρος στρέφεται κατά των πρώτου και δεύτερου των εναγόμενων, όσον αφορά δε τα προαναφερόμενα α', β' γ' και ε' αιτήματά της, ασκείται παραδεκτώς, δεδομένου ότι i) εισήχθη αρμοδίως καθ' ύλη και κατά τόπο στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Πατρών (άρθρα 18, 29 και 31 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ.), όπου υπάγονται τα γ' και ε' αιτήματα της αρνητικής αγωγής, το αντικείμενο της οποίας δεν είναι δεκτικό χρηματικής αποτίμησης (βλ. Εφ.Αθ. 5518/2003, ΕΛΛΔνη 45, σ. 182 – Εφ.Αθ. 1115/2000, ΕΛΛΔνη 41, 797 – Γεωργιάδης σε Γεωργιάδη / Σταθόπουλου Ερμ.Α.Κ., άρθρο 1108 αρ. 28 – Παπαδόπουλος, Αγωγές Εμπραγμάτου δικαίου, τόμος Α', έκδ. 1989, σελ. 370), επομένως λόγω της δωσιδικίας της συνάφειας και τα α' και β' αιτήματα της διεκδικητικής αγωγής (η οποία, κατ' αρχήν, λόγω της αξίας 9.000 ευρώ του καταληφθέντος τμήματος 900 τ.μ., θα υπάγονταν στην αρμοδιότητα του Μονομελούς Πρωτοδικείου), (ii) νομίμως σωρεύονται κατ' άρθρο 218 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ. στο ίδιο δικόγραφο, αφενός διεκδικητική αγωγή με την οποία επιδιώκονται η αναγνώριση κυριότητας και η απόδοση της νομής (όχι της συνολικής έκτασης 4.102,50 τ.μ. του ακινήτου, αλλά κατ' ουσία μόνον) τμήματος αυτού 900 τ.μ., από το οποίο αποβλήθηκαν οι ενάγοντες με την κατασκευή της επαρχιακής οδού (α' και β' αγωγικά αιτήματα), αφετέρου αρνητική αγωγή, με την οποία επιδιώκονται, τόσο η άρση (με επιχωμάτωση της οδού) της διατάραξης νομής στο υπόλοιπο ακίνητο 3.202,50 τ.μ., που προκλήθηκε από την εκσκαφή και διχοτόμηση του σε δύο τμήματα για την κατασκευή της οδού (ήτοι το ακίνητο δεν είναι πλέον άρτιο και οικοδομήσιμο, ενώ λόγω της υψομετρικής διαφοράς από το οδόστρωμα είναι αδύνατη η επικοινωνία μεταξύ των δύο εναπομεινάντων τμημάτων του ακινήτου αλλά και η πρόσβαση σ' αυτά) όσο και η παράλειψη τέτοιας διατάραξης στο μέλλον με απειλή χρηματικής ποινής και προσωπικής κράτησης (γ' και ε' αιτήματα), επομένως έκαστη των δύο αγωγών, διεκδικητική και αρνητική, αφορά διαφορετικό τμήμα του επίδικου ακινήτου (βλ. σχετ. Εφ.Αθ.

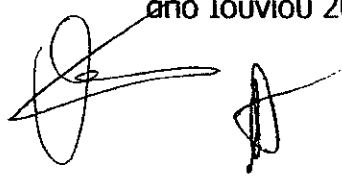

5518/2003, ΕΛΛΔνη 2004, σελ. 182 – Εφ.Αθ. 2211/2000, ΕΛΛΔνη 2000, σελ. 796 Εφ.Αθ. 9517/1995, ΕΛΛΔνη 1996, σελ. 1611 – Γεωργιάδης σε Γεωργιάδη / Σταθόπουλου Ερμ.Α.Κ., άρθρο 1094 αρ. 41 – Παπαδόπουλος, Αγωγές Εμπραγμάτου δικαίου, τόμος Α', έκδ. 1989, σελ. 306), iii) η αγωγή εγγράφηκε νομίμως και εμπροθέσμως κατ' άρθρο 220 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ. στο τόμο 4 και αριθμό 385 των βιβλίων διεκδικήσεων του Υποθηκοφυλακείου Τριταίας (βλ. το από 18-3-2010 πιστοποιητικό αυτού) και iv) καταβλήθηκε το απαιτούμενο για τα α' και β' αγωγικά αιτήματα δικαστικό ένσημο (υπ. αρ. 60838, 60839, 407467, 114948 και 406550 γραμμάτια είσπραξης Δημοσίου και τα επ' αυτών ποσοστά ΤΣΝ και ΤΧΔΚ), ενώ αντιθέτως δεν υπάρχει υποχρέωση καταβολής δικαστικού ενσήμου για τα γ' και δ' αιτήματα της αρνητικής αγωγής (βλ. σχετ. Παπαδόπουλος, Αγωγές εμπράγματος δικαίου, έκδ. 1989, σ. 372 – Γεωργιάδης σε Γεωργιάδη / Σταθόπουλου Ερμ.Α.Κ., άρθρο 1108 αρ. 30 με την εκεί παρατιθέμενη νομολογία), ούτε απαιτείται απόπειρα συμβιβαστικής επίλυσης της διαφοράς κατ' άρθρο 214Α παρ. 1 Κ.Πολ.Δ., διότι έπαψε να είναι υποχρεωτική και άρα να αποτελεί όρο του παραδεκτού για τις αγωγές, όπως η κρινόμενη, που ασκήθηκαν μεν αλλά δεν είχαν συζητηθεί στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο πριν από την έναρξη ισχύος του Ν. 3994/2011, όπως προκύπτει από τα άρθρα 19 – που αντικατέστησε την παραπάνω διάταξη του Κ.Πολ.Δ. – και 72 παρ. 3 του ίδιου Νόμου (βλ. σχετ. Τρ.Εφ.Λαρ. 337/2013, Δικογραφία 2017). Περαιτέρω η αγωγή είναι ορισμένη κατ' άρθρο 216 Κ.Πολ.Δ. δεδομένου ότι στο δικόγραφο της α) περιγράφεται ο τρόπος κατάληψης του εδαφικού τμήματος 900 τ.μ., ήτοι δια της κατασκευής οδού από τον τρίτο εναγόμενο – εργολάβο, ενεργούντος με εντολή (ως προστηθείς) των λοιπών εναγόμενων και β) προσδιορίζονται η αξία του καταληφθέντος τμήματος σε ποσό 9.000 ευρώ και ο τρόπος υπολογισμού της δαπάνης επιχωμάτωσης σε 16.429 ευρώ (2.347 κ.μ. χωμάτων x 7 ευρώ/κ.μ. για εκσκαφή, μεταφορά και απόθεσή τους), απορριπτομένης συνεπώς, ως κατ' ουσίαν αβάσιμης, της ένστασης του πρώτου εναγόμενου περί αοριστίας της αγωγής, με την οποία υποστηρίζει τα αντίθετα. Επίσης, η αγωγή είναι νόμιμη σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 974, 984, 987 εδ. α', 989 εδ. α', 994 εδ. α', 999, 1000, 1033, 1041, 1042, 1043, 1044, 1045, 1046, 1051, 1094, 1113, 1108 εδ. α' και 1192 αρ. 1 Α.Κ. (σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 730 επ. και 904 επ. Α.Κ., βάσει των οποίων, οι ενάγοντες νομίμως αξιώνουν τη δαπάνη 16.429 ευρώ προς άρση της διατάραξης της νομής τους, στην οποία προέβησαν οι εναγόμενοι – βλ. σχετ. Γεωργιάδης σε Γεωργιάδη / Σταθόπουλο Ερμ.Α.Κ., άρθρο 1108 αρ. 24). Επομένως, η αγωγή, λόγω άρνησης της ιστορικής βάσης της από τους πρώτο και δεύτερο εναγόμενους, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα των εναγόντων, Κωνσταντίνου Ποριτσάνου και την ανωμοτί κατάθεση του πρώτου ενάγοντος, που περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλούμενη απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου και από τα έγγραφα, που νομίμως επικαλούνται

και προσκομίζουν οι διάδικοι, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : Οι ενάγοντες είναι συγκύριοι, έκαστος κατά ποσοστό 50 % εξ' αδιαιρέτου, ενός ακινήτου έκτασης 4.102,50 τ.μ., κείμενου στη θέση «Λιβέδες» ή «Αγία Σωτήρω» Καλεντζίου Αχαΐας, εκτός οικισμού, άρτιου και οικοδομήσιμου, συνορεύοντος Ν σε μήκος 32,50 μ. με κοινοτική έκταση, Α σε μήκος 108,10 μ. με ιδιοκτησία Γεωργίου Φράγκου και Δ σε μήκος 119 μ. με κοινοτικό δρόμο Καλεντζίου – Ερυμάνθειας και σε μήκος 19,10 μ. με κοινοτική έκταση, το οποίο απέκτησαν με το υπ. αρ. 732/28-12-1994 πωλητήριο συμβόλαιο της συμβολαιογράφου Τριταίας Αχαΐας, Μαρίας Αποστολοπούλου, που μεταγράφηκε στο τόμο 52 και αρ. 4907 του Υποθηκοφυλακείου Τριταίας Αχαΐας, τρόπο κτήσης κυριότητας που δεν αμφισβητούν τα πρώτο και δεύτερο εναγόμενα με τις προτάσεις τους. Με την υπ. αρ. Η2951/22-4-2005 απόφαση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών του πρώτου εναγόμενου ν.π.δ.δ. «Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Αχαΐας», εγκρίθηκαν η μελέτη και τα τεύχη δημοπράτησης του έργου «Βελτίωση δρόμου Καλέντζι – Ερυμάνθεια», η παλαιόθεν υφιστάμενη χάραξη του οποίου διερχόταν παραπλεύρως του ακινήτου των εναγόντων, όπως προκύπτει από την ως άνω περιγραφή των ορίων του. Δεδομένου ότι, αφενός ο υπό κατασκευή δρόμος θα διέρχονταν μέσα από το ακίνητο των εναγόντων, αφετέρου κύριος του οδικού έργου θα καθίστατο το δεύτερο εναγόμενο ν.π.δ.δ. «Κοινότητα Καλεντζίου», καθώς πρόκειται για κοινοτική οδό σύμφωνα με το άρθρο 1 Π.Δ. 25/28.11.1929, δηλαδή συνδέει χωρία εντός των διοικητικών ορίων της ίδιας Κοινότητας και εξυπηρετεί τις ανάγκες της (βλ. σχετ. Γεωργιάδης σε Γεωργιάδη / Σταθόπουλου Ερμ.Α.Κ., άρθρο 967 αρ. 11 – Παπαδόπουλος, Αγωγές Εμπραγμάτου δικαίου, τόμος Β', έκδ. 1992, σελ. 571, 572), ο τότε πρόεδρος της Κοινότητας Καλεντζίου, Αθανάσιος Ανδρικόπουλος συμφώνησε προφορικά με τους ενάγοντες να γίνει μελλοντικώς, με συμβόλαιο και μεταγραφή, ανταλλαγή του τμήματος ακινήτου που θα καταλάμβανε ο νέος δρόμος, με ίσης έκτασης όμορη κοινοτική ιδιοκτησία (βλ. κατάθεση μάρτυρα Κωνσταντίνου Ποριτσάνου). Ακολουθώντας το πρώτο εναγόμενο, έχοντας την σχετική επίβλεψη, ανέθεσε την κατασκευή του οδικού έργου στον τρίτο εναγόμενο ως εργολάβο, ο οποίος το αποπεράτωσε μέσα στο έτος 2005 προβαίνοντας, εντός του ακινήτου των εναγόντων, σε εκσκαφή και μεταφορά ποσότητας 2.347 κ.μ. χωμάτων (με αποτέλεσμα τη δημιουργία πρανών, με υψομετρική διαφορά από 1 έως 6 μ. μεταξύ οδοστρώματος και στάθμης ακινήτου) και σε διάνοιξη, διαμόρφωση και ασφαλτόστρωση οδού, η οποία διαχώρισε το εν λόγω ακίνητο σε δύο άνισα μέρη, καταλαμβάνοντας τμήμα αυτού εμβαδού 900 τ.μ., με όρια Β σε μήκος 11,50 μ. με ιδιοκτησία Γεωργίου Φράγκου, Α σε μήκος 81,20 μ. με λοιπή έκταση ακινήτου εναγόντων, Ν σε μήκος 12,34 μ. με επαρχιακή οδό Καλεντζίου – Ερυμάνθειας και Δ σε μήκος 77,15 μ. με λοιπή έκταση ακινήτου εναγόντων (όπως εμφανίζεται με στοιχεία 1-2-3-4-5-6-7-8-9-10-11-12-13-14-15-16-17-18-19-20 στο από Ιουνίου 2009 τοπογραφικό διάγραμμα του τοπογράφου μηχανικού Χρίστου

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

Κορδά). Τα παραπάνω συνιστούν, αφενός αποβολή των εναγόντων από τη συννομή τους στο εδαφικό τμήμα 900 τ.μ. που καταλήφθηκε από την οδό, αφετέρου διατάραξη της συννομής των εναγόντων στην υπόλοιπη έκταση 3.202,50 τ.μ. του ακινήτου, καθώς η αγροτική εκμετάλλευσή του κατέστη δυσχερής, εξαιτίας της διχοτόμησής του από την οδό σε δύο τμήματα, που δεν επικοινωνούν μεταξύ τους, ούτε με την οδό, λόγω της υψομετρικής διαφοράς αυτών, ενώ αχρηστεύθηκε και από οικονομικής απόψεως, αφού το εναπομένον ακίνητο είναι αδύνατο να οικοδομηθεί, καθώς έχει εμβαδόν μικρότερο των 4 στρεμμάτων. Πρόκειται δε για αποβολή (από το τμήμα 900 τ.μ.) και διατάραξη νομής (στο λοιπό ακίνητο), που έγιναν εκ μέρους των πρώτου και δεύτερου εναγόμενων χωρίς εμπράγματο ή ενοχικό δικαίωμα αυτών, επομένως είναι παράνομη, καθώς ουδέποτε έλαβε χώρα, με συμβόλαιο και μεταγραφή, η παραπάνω συμφωνηθείσα ανταλλαγή ακινήτων μεταξύ εναγόντων και δεύτερου εναγόμενου, ούτε συντελέσθηκε εγκύτως απαλλοτρίωση του καταληφθέντος από την κοινοτική οδό τμήματος ακινήτου, με νόμιμη διαδικασία κήρυξης της και καταβολή χρηματικής αποζημίωσης στους ενάγοντες (βλ. Γεωργιάδης σε Γεωργιάδη / Σταθόπουλου Ερμ.Α.Κ., άρθρα 1096 – 1100, αρ. 17 – Εφ.Αθ. 3531/1981, Αρμ. 35, σ. 758). Ενόψει των προαναφερθέντων περιστατικών, πρέπει να απορριφθούν, ως αλυσιτελείς και αβάσιμες, οι ενστάσεις των πρώτου και δεύτερου των εναγόμενων, περί έλλειψης παθητικής νομιμοποίησης τους, με τις οποίες επικαλούνται α) το μεν πρώτο εναγόμενο, ότι δεν συμμετείχε – και άρα δεν έχει καμία έννομη συνέπεια για το ίδιο – στη συμφωνία μεταξύ εναγόντων και δεύτερου εναγόμενου περί ανταλλαγής ακινήτων, β) το δε δεύτερο εναγόμενο, ότι ουδέποτε παρότρυνε στην εκτέλεση του οδικού έργου, αλλά ήταν το πρώτο εναγόμενο εκείνο που ενέκρινε, χρηματοδότησε και επόπτευσε το έργο ως αποκλειστικός φορέας του. Και τούτο επειδή, η συμμετοχή των ανωτέρω εναγόμενων, στην αποβολή και διατάραξη της νομής του ακινήτου των εναγόντων, προκύπτει i) για το πρώτο εναγόμενο, από την υπ. αρ. Η2951/22-4-2005 απόφαση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών αυτού, με την οποία ενέκρινε τη μελέτη και τα τεύχη δημοπράτησης του έργου, ενώ ακολούθως ανέθεσε στον τρίτο εναγόμενο την εκτέλεση του έργου και επέβλεπε αυτόν και ii) για το δεύτερο εναγόμενο, από το γεγονός ότι είναι ωφελούμενο από την εκτέλεση του έργου, αφού ανήκει στην κυριότητά του ως κοινοτική οδός (λόγος για τον οποίο ο Πρόεδρος και νόμιμος εκπρόσωπος του έπεισε τους ενάγοντες να παραχωρήσουν τμήμα του ακινήτου τους για την κατασκευή οδού, υποσχόμενος ανταλλαγή του με όμορη κοινοτική ιδιοκτησία, που ουδόλως πραγματοποιήθηκε), ενώ επίσης το πρώτο εναγόμενο αναφέρει στις προτάσεις του, ότι εκτέλεσε το έργο σύμφωνα με τις υποδείξεις του δεύτερου εναγόμενου. Τέλος, μετά την άσκηση της αγωγής καταργήθηκαν ως ν.π.δ.δ. τα πρώτο και δεύτερο εναγόμενα και ήδη καθολικοί διάδοχοί τους είναι αντιστοίχως το πρώτο εφεσίβλητο (ν.π.δ.δ.

«Περιφέρεια Δυτικής Ελλάδας») και το δεύτερο εφεσίβλητο (ν.π.δ.δ. «Δήμος Ερυμάνθου»).

Επομένως, πρέπει, με την παρούσα απόφαση α) να αναγνωρισθεί το δικαίωμα συγκυριότητας των εναγόντων, εκάστου κατά ποσοστό 50 % εξ' αδιαιρέτου, στο επίδικο ακίνητο 4.102,50 τ.μ. (καθώς προσβλήθηκε συνολικά το δικαίωμα κυριότητας σε όλο το ακίνητο, με κατάληψη τμήματος 900 τ.μ. και διατάραξη νομής στο λοιπό τμήμα 3.202,50 τ.μ.), β) να υποχρεωθούν τα πρώτο και δεύτερο εφεσίβλητα ν.π.δ.δ. να αποδώσουν στους ενάγοντες, κατά ποσοστό 50 % εξ' αδιαιρέτου σε έκαστο, τη συννομή του καταληφθέντος από την οδό εδαφικού τμήματος 900 τ.μ. του ακινήτου αυτών, γ) να υποχρεωθούν τα πρώτο και δεύτερο εφεσίβλητα να άρουν την (εκτεινόμενη σε όλο το επίδικο ακίνητο, καθώς έχει αχρηστευθεί με τη διχοτόμηση του από την οδό) προσβολή της συγκυριότητας και συννομής των εναγόντων, ήτοι να επιχωματώσουν τα εφεσίβλητα ν.π.δ.δ. με δαπάνες τους το καταληφθέν τμήμα 900 τ.μ., άλλως να επιτραπεί τούτο στους ενάγοντες με δικές τους δαπάνες, στην περίπτωση δε αυτή να υποχρεωθούν τα πρώτο και δεύτερο εφεσίβλητα, έκαστο τούτων ευθυνόμενο εις ολόκληρον, να καταβάλουν στους ενάγοντες το απαιτούμενο ποσό 2.347 ευρώ, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση, για δαπάνη εκσκαφής, μεταφοράς και απόθεσης στις αρχικές θέσεις 2.347 κ.μ. χωμάτων, με βάση τη τιμή μονάδος 1 ευρώ / κ.μ. χώματος (που συνομολογεί το πρώτο εφεσίβλητο με τις προτάσεις του, χωρίς να αντιλέγει το δεύτερο εφεσίβλητο), καθώς η επικαλούμενη από τους ενάγοντες τιμή μονάδας 7 ευρώ / κ.μ. χώματος, συνεπώς και η αιτούμενη δαπάνη ποσού 16.429 ευρώ, δεν προκύπτει από κάποια έγγραφη προσφορά εργολάβου χωματουργικών έργων, ούτε από τη κατάθεση του μάρτυρα του ενάγοντος και δ) να απαγορευθεί στα πρώτο και δεύτερο εφεσίβλητα κάθε μελλοντική προσβολή της συγκυριότητας και συννομής των εναγόντων επί του επίδικου ακινήτου, με απειλή, για κάθε προσβολή, χρηματικής ποινής 3.000 ευρώ και προσωπικής κράτησης 3 μηνών, καθ' εκάστου νομίμου εκπροσώπου των πρώτου και δεύτερου των εφεσίβλητων.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω i) ως προς τον τρίτο εναγόμενο – εφεσίβλητο, πρέπει η έφεση να γίνει δεκτή τυπικά και να απορριφθεί κατ' ουσίαν και ii) ως προς τα πρώτο και δεύτερο των εφεσίβλητων, πρέπει η έφεση να γίνει δεκτή τυπικά και εν μέρει κατ' ουσίαν, να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη απόφαση, να διακρατηθεί η υπόθεση για κατ' ουσίαν εκδίκαση από το παρόν Δικαστήριο, ακολούθως δε, να γίνει εν μέρει δεκτή η αγωγή, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στο σκεπτικό και ακολούθως στο διατακτικό της παρούσας απόφασης. Τέλος, πρέπει να υποχρεωθούν τα εφεσίβλητα ν.π.δ.δ., πρώτο και το δεύτερο των εναγόμενων, έκαστο τούτων ευθυνόμενο εις ολόκληρον, να καταβάλουν, αντίστοιχο της ήττας τους μέρος της δικαστικής δαπάνης των εκκαλούντων και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας, κατά παραδοχή του σχετικού αιτήματος αυτών (άρθρα 106, 178 παρ. 1, 180 παρ. 3 και 183 Κ.Πολ.Δ.), να επιστραφεί στους εκκαλούντες, λόγω της νίκης τους, το κατατεθέν με την έφεσή τους

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

παράβολο (άρθρο 495 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ.) και να οριστεί σε βάρος του τρίτου εφεσίβλητου το νόμιμο παράβολο για την περίπτωση άσκησης εκ μέρους του ανακοπής ερημοδικίας κατά της παρούσας απόφασης (άρθρα 501, 502 παρ. 1 και 505 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ.), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει ερήμην του τρίτου εφεσίβλητου και αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

Δέχεται τυπικά και απορρίπτει κατ' ουσίαν την έφεση ως προς τον τρίτο εναγόμενο – εφεσίβλητο.

Ορίζει παράβολο ποσού διακοσίων ενενήντα (290) ευρώ σε βάρος του τρίτου εφεσίβλητου, για την περίπτωση άσκησης, εκ μέρους του, ανακοπής ερημοδικίας κατά της παρούσας απόφασης.

Δέχεται τυπικά και εν μέρει κατ' ουσίαν την έφεση, ως προς τα δύο πρώτα εναγόμενα – εφεσίβλητα Ν.Π.Δ.Δ..

Εξαφανίζει την εκκαλουμένη υπ. αρ. 100/2015 οριστική απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Πατρών, ως προς τις διατάξεις της με τις οποίες απέρριψε ως προς τα ανωτέρω εναγόμενα Ν.Π.Δ.Δ., λόγω ελλείψεως δικαιοδοσίας, όλα τα αιτήματα της από 11-2-2010 αγωγής, πλην του αιτήματος περί επιδικάσεως χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης.

Διακρατεί την υπόθεση και δικάζει κατ' ουσίαν την ανωτέρω αγωγή, κατά τα προεκτεθέντα αιτήματά της, ως προς τα δύο πρώτα εναγόμενα Ν.Π.Δ.Δ..

Δέχεται εν μέρει την αγωγή ως προς αυτά.

Αναγνωρίζει ότι οι ενάγοντες είναι συγκύριοι, έκαστος κατά ποσοστό 50 % εξ' αδιαιρέτου, ενός ακινήτου έκτασης 4.102,50 τ.μ., κείμενου στη θέση «Λιβέδες» ή «Αγία Σωτήρω» Καλεντζίου Αχαΐας, εκτός οικισμού, άρτιου και οικοδομήσιμου, συνορεύοντος Ν σε μήκος 32,50 μ. με κοινοτική έκταση, Α σε μήκος 108,10 μ. με ιδιοκτησία Γεωργίου Φράγκου και Δ σε μήκος 119 μ. με κοινοτικό δρόμο Καλεντζίου – Ερυμάνθειας και σε μήκος 19,10 μ. με κοινοτική έκταση.

Υποχρεώνει τα πρώτο και δεύτερο εναγόμενα Ν.Π.Δ.Δ. να αποδώσουν στους ενάγοντες, κατά ποσοστό 50 % εξ' αδιαιρέτου σε έκαστο, τη συνομή εδαφικού τμήματος (900) τ.μ. του ανωτέρω ακινήτου, συνορεύοντος Β σε μήκος 11,50 μ. με ιδιοκτησία Γεωργίου Φράγκου, Α σε μήκος 81,20 μ. με λοιπή έκταση ακινήτου εναγόντων, Ν σε μήκος 12,34 μ. με επαρχιακή οδό Καλεντζίου – Ερυμάνθειας και Δ σε μήκος 77,15 μ. με λοιπή έκταση ακινήτου εναγόντων, όπως εμφανίζεται με στοιχεία 1-2-3-4-5-6-7-8-9-10-11-12-13-14-15-16-17-18-19-20 στο από Ιουνίου 2009 τοπογραφικό διάγραμμα του τοπογράφου μηχανικού Χρίστου Κορδά.

Υποχρεώνει τα πρώτο και δεύτερο εναγόμενα Ν.Π.Δ.Δ. να επιχωματώσουν με δαπάνες τους το ανωτέρω εδαφικό τμήμα 900 τ.μ., στην περίπτωση δε που αρνηθούν να πράξουν τούτο, επιτρέπει στους ενάγοντες να προβούν στην παραπάνω επιχωμάτωση και υποχρεώνει τα πρώτο και δεύτερο εναγόμενα Ν.Π.Δ.Δ., έκαστο τούτων ευθυνόμενο εις ολόκληρον, να καταβάλουν στους ενάγοντες την απαιτούμενη δαπάνη ποσού δύο χιλιάδων τριακοσίων σαράντα επτά (2.347) ευρώ, με το νόμιμο τόκο υπερημερίας από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση.

Απαγορεύει στα πρώτο και δεύτερο εναγόμενα Ν.Π.Δ.Δ. κάθε μελλοντική προσβολή της συγκυριότητας και συννομής των εναγόντων επί του ανωτέρω περιγραφόμενου ακινήτου έκτασης 4.102,50 τ.μ., με απειλή, για κάθε προσβολή, χρηματικής ποινής τριών χιλιάδων (3.000) ευρώ και προσωπικής κράτησης τριών (3) μηνών, καθ' έκαστου νομίμου εκπροσώπου των πρώτου και δεύτερου των εναγόμενων.

Υποχρεώνει το πρώτο και το δεύτερο εναγόμενα, έκαστο τούτων ευθυνόμενο εις ολόκληρον, να καταβάλουν μέρος της δικαστικής δαπάνης των εκκαλούντων και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας, το οποίο ορίζει σε ποσό χιλίων διακοσίων (1.200) ευρώ.

Διατάσσει την απόδοση στους εκκαλούντες του κατατεθέντος με την έφεση τους παραβόλου.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στις 8 Ιουλίου 2019 και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 3 Σεπτεμβρίου 2019, στην Πάτρα, χωρίς να παρευρίσκονται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Ακριβές Αντίγραφο
Πάτρα 5/6/20
Γραμματέας

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
για την νόμιμη θήμανση
και την έκδοση κατά τη
σειρά της παραγγελίας.
Πάτρα 05/06/20
Γραμματέας

ΓΕΩΡΓΙΑ Α. ΠΑΛΟΥΜΠΗ